

UW GIFT GOED BESTEED

Cordaid Kinderstem is het kinderfonds van Cordaid. Andere fondsen van Cordaid zijn Cordaid Memisa, Cordaid Mensen in Nood, Cordaid Microkrediet en Cordaid Bond Zonder Naam.

Alle Cordaid fondsen hebben het CBF-keurmerk. Het CBF is een Onafhankelijke stichting die al sinds 1925 toezicht houdt op inzameling van geld door goede doelen. Het keurmerk wordt alleen verleend als aan alle criteria van het CBF voldaan wordt. Een van deze criteria is dat maximaal 25% van de opbrengst weer aan fondsenwerving mag worden besteed. Cordaid is nog strenger voor haar eigen fondsen en heeft deze norm verlaagd naar 15%.

Cordaid Kinderstem in cijfers

Cordaid Kinderstem steunt projecten van lokale partners met geld en kennis.

Overzicht per 1 december 2010

Aantal vaste donateurs: 45.822

Aantal eenmalige donateurs: 58.899

Totale inkomsten donateurs: 4.710.728

Totale inkomsten bedrijven: 424.333

Cordaid
kinderstem

GELOVEN DAT HET KAN

DIT IS CORDAID KINDERSTEM

Wereldwijd wonen 1 miljard mensen in sloppenwijken, waarvan 100 miljoen kinderen. Cordaid Kinderstem werkt samen met de kinderen in sloppenwijken aan een betere toekomst. Met opvang, onderwijs en vaktraining zorgt Cordaid Kinderstem ervoor dat deze kinderen aan de armoede kunnen ontsnappen.

Cordaid Kinderstem maakt samen met Mensen in Nood, Memisa, Microkrediet, Bond zonder Naam en Vastenactie deel uit van ontwikke-

lingsorganisatie Cordaid. Dankzij deze samenwerking werken we kostenbesparend en profiteren we van elkaars kennis en ervaring. Cordaid strijdt tégen armoede en vóór een betere wereld. Met hart en ziel.

Cordaid gelooft dat ieder mens het vermogen heeft een positieve draai aan zijn omstandigheden te geven. Wij geven daarbij een steuntje in de rug. Zodat mensen zelf een betere toekomst kunnen realiseren •

IN DIT NUMMER

HELEMAAL GEWIJD AAN CORDAID KINDERSTEM PROJECTEN IN DE FILIPIJNEN:

- 3 STRAATKINDEREN MANILLA LEREN VOOR ZICHZELF OP TE KOMEN
- 4 OPVANG VAN JONGE INCESTSLACHTOFFERS
- 6 EEN NIEUW LEVEN VOOR EX-BENDELEDEN

STRAATKINDEREN MANILLA LEREN VOOR ZICHZELF OP TE KOMEN

IN DE FILIPIJNSE HOOFDSTAD MANILLA LEVEN DUIZENDEN KINDEREN OP STRAAT. ALLEEN, OF MET HUN FAMILIE. DOOR HUN KWETSBARE POSITIE WORDEN DE STRAATKINDEREN VAAK MISBRUIKT EN UITGEBUIT. CORDAID KINDERSTEM EN ONZE LOKALE PARTNERORGANISATIE BAHAY TULUYAN LEREN DE KINDEREN OM VOOR ZICHZELF OP TE KOMEN.

De zesjarige Mary woont samen met haar broertjes en zusjes, haar vader en verslaafde moeder in een park in Manilla. Medewerkers van Bahay Tuluyan zoeken Mary en de andere kinderen in het park op om ze voorlichting te geven over hun rechten. Dat gebeurt op een speelse manier, met zang en dans. De voorlichting wordt gegeven door jongeren die vaak zelf ook op straat hebben geleefd, zoals de 19-jarige Saudi. “Ik vind het heel belangrijk om deze kinderen te helpen. Ik leer hen bijvoorbeeld

om ‘nee’ te zeggen tegen seksueel misbruik en uitbuiting.”

Mary en haar vriendinnetje Rose (5) zingen uit volle borst mee. Na afloop genieten ze van de soep die wordt uitgedeeld. Hun toekomst zien ze vol vertrouwen tegemoet. “We willen allebei dokter worden. Dan kunnen we zieke mensen beter maken.”

Stoer en kwetsbaar tegelijk: de vriendinnetjes Mary (6) en Rose (5) leven op straat.

Bahay Tuluyan zet zich op verschillende manieren in voor straatkinderen. De organisatie geeft niet alleen voorlichting over kinderrechten, maar zorgt er bijvoorbeeld ook voor dat arme kinderen naar school kunnen. Heel belangrijk zijn de gesprekken met vertegenwoordigers van de Filipijnse overheid. President Aquino heeft gezegd dat hij voor het eind van 2011 alle straatkinderen van de straat wil hebben. In Manilla worden straatkinderen daarom massaal opgepakt en in huizen gestopt. “De overheid spreekt van het ‘redden’ van kinderen. Maar wij hebben in een onderzoek aangetoond dat er in de huizen veel misstanden plaatsvinden”, vertelt Catherine Scerri van Bahay Tuluyan. “Sindsdien is er wel het een en ander verbeterd. Maar nog lang niet genoeg. De overheid moet leren inzien dat de aanpak van het probleem een zaak van lange adem is. En zeker niet binnen een jaar is opgelost.”

Meer weten over straatkinderen in de Filipijnen? Bekijk het filmpje op www.cordaidkinderstem.nl

Jamaica en Leah dansen op het dakterras van het opvangcentrum Antonia de Oviedo. "Als we dansen, voelen we ons gelukkig en kunnen we het verleden vergeten."

OPVANG VAN JONGE INCESTSLACHTOFFERS

Sociaal werkster Meluna: "De emoties lopen hier hoog op."

ELK JAAR WORDEN ENKELE HONDERDEN MEISJES EN JONGE VROUWEN IN DE FILIPIJNSE STAD CEBU SLACHTOFFER VAN INCEST OF GEDWONGEN PROSTITUTIE. CORDAID KINDERSTEM HELPT HEN. MET DE FONDSEN VAN DE INEKE FEITZ STICHTING STEUNEN WIJ HET WERK VAN DE ZUSTERS VAN DE OBLATEN VAN DE HEILIGE VERLOSSER. DE ZUSTERS HEBBEN EEN OPVANGHUIS VOOR MISBRUIKTE MEISJES, HET ANTONIA DE OVIEDO CENTRUM, WAAR DE MEISJES EEN NIEUW BESTAAN KUNNEN OPBOUWEN.

Jamaica (15) en Leah (17) zijn vriendinnen. Allebei zijn ze seksueel misbruikt. Jamaica door haar vader, Leah door haar oudste zus en haar man. "Ik woonde bij mijn zus in de grote stad omdat mijn ouders dachten dat ik het daar beter zou hebben en naar school zou kunnen gaan. Maar mijn zus en haar man bleken veel alcohol en drugs te gebruiken. Onder invloed vergrepen ze zich aan mij." Jamaica en haar oudere zus Jane werden misbruikt door hun vader, toen hun moeder van huis was om te werken in Manilla. "Het ergste was dat onze moeder ons niet geloofde", vertelt Jamaica. "Ze wilde niet dat wij onze vader voor het gerecht zouden slepen. Pas nu we hier zijn, steunt ze onze juridische strijd. Maar echt van harte gaat het nog steeds niet."

EMOTIES

Jamaica vervolgt: "Als ik aan het verleden denk, word ik erg boos. Soms huil ik in mijn eentje en soms kan ik mijn verdriet delen met de andere meisjes hier." In het opvangcentrum worden de incestslachtoffers begeleid door psychologen en sociaal werksters. "We geven individuele hulp, maar doen ook aan groepsessies", zegt sociaal werkster Meluna. "Tijdens elke sessie ligt er een tapijt op de vloer. Uit voorzorg. De meisjes zitten zo vol emotie, frustratie en boosheid dat ze zichzelf soms pijn doen en met hun hoofd op de vloer slaan." Leah uit haar gevoelens ook op een andere manier. "Ik zing als ik mij gelukkig of juist verdrietig voel. Het liefst liefdesliedjes."

TOEKOMST

Jamaica en Leah gaan graag naar school. "Niet alleen omdat ik van leren hou", lacht Leah, "maar ook omdat ik dan de jongen zie die ik leuk vind." Leah wil later op een kantoor gaan werken, of liever nog danseres worden. Jamaica ziet zichzelf in de toekomst kinderen helpen als lerares op de basisschool. Of ze ooit zelf kinderen wil, weet ze niet. "Maar als ik ze krijg, zal ik ze beschermen. Ik wil niet dat ze hetzelfde meemaken als wat ik heb meegemaakt."

De zusters zijn op verschillende fronten actief. Ze geven financiële steun aan de allerarmste gezinnen, zodat kinderen naar school kunnen. Ook trekken ze de sloppenwijken in om voorlichting te geven over seksueel misbruik en leren ze slachtoffers voor zichzelf op te komen. Meisjes die willen ontsnappen aan hun situatie, kunnen terecht in het inloophuis van de zusters. Daar wordt gekeken of hereniging met hun familie mogelijk is. Lukt dat niet, omdat de misbruiker bijvoorbeeld nog gewoon thuis woont, dan komen de meisjes in de permanente opvang terecht. In het Antonia de Oviedo Centrum doen ze vooral aan trauma-verwerking. Ook krijgen de meisjes een opleiding of werk. "Doel is de meisjes hun zelfrespect terug te geven en ze een gezonde toekomst tegemoet te laten gaan," vertelt zuster Nida die de leiding heeft over het centrum. Daarnaast vangen de zusters jonge ex-prostituees op. Vrouwen die nog in het vak zitten, worden in een kliniek regelmatig medisch onderzocht, krijgen computercursussen en voorlichting over HIV/Aids.

John is er trots op dat hij al een jaar geen geweld meer heeft gebruikt.

EEN NIEUW LEVEN VOOR EX-BENDELEDEN

DE SLOPPENWIJKEN VAN DE FILIPIJNSE STAD PALIPARAN WORDEN GETEISTERD DOOR JEUGDBENDES. PANGARAP, EEN ORGANISATIE DIE DOOR CORDAID KINDERSTEM WORDT GESTEUND, STUURT MEDEWERKERS DE WIJKEN IN OM HET VERTROUWEN VAN BENDELEDEN TE WINNEN. LUKT DAT, DAN KUNNEN DE JONGEREN BIJ PANGARAP EEN RESOCIALISATIEPROGRAMMA VOLGEN EN HUN BENDELEVEN ACHTER ZICH LATEN.

John was 14 toen hij zich bij een bende aansloot. “Ik werd opgehitst door leeftijdgenoten die zich afvroegen of ik wel stoer genoeg was. Tegelijkertijd was ik zelf nogal agressief en op zoek naar ruzie.” Thuis ging het niet zo best. Na de scheiding van zijn ouders bleef John bij zijn vader en diens nieuwe vriendin wonen. Maar zijn vader liet hem meestal aan zijn lot over. “De bende werd mijn familie. We gebruikten allemaal alcohol en marihuana en snoven rugby, schoenlijm. We vochten voortdurend met rivaliserende bendes. Ik sloeg er dan met een honkbalknuppel op los en gooide stenen. Ook had ik een vuurwapen. Zelf heb ik nooit iemand gedood, maar andere leden van mijn bende wel.”

Na een aantal jaren in de bende te hebben gezeten, klopte John in 2008 bij Pangarap aan voor hulp. De therapieën hebben hem veranderd, maar hij vindt het moeilijk om zijn verleden helemaal los te laten. “Ik drink en blow nog steeds, maar veel minder dan vroeger. Wel heb ik al een jaar geen fysiek geweld meer gebruikt. Daar ben ik erg trots op.” John hoopt binnenkort zijn middelbare schooldiploma te halen. Daarna wil hij zeeman worden.

Bij Pangarap krijgen ex-bendeleden zowel groeps- als individuele therapie. Ook wordt -indien mogelijk- de rest van de familie betrokken bij het resocialisatieproces. De jongeren leren om te gaan met stress, agressie, relaties, persoonlijke hygiëne en seks. Ook leren ze, vaak voor het eerst van hun leven, te praten over hun gevoelens. Behalve de ex-bendeleden helpt Pangarap ook hun ouders en andere bewoners van de sloppenwijken met cursussen, microkredieten en medische zorg.

De aanpak van Pangarap werkt. Toen de organisatie in 2004 met haar programma startte, waren er nog zo'n 50 jeugdbendes in Paliparan, nu nog maar 20.

Meer weten over ex-bendeleden in Paliparan? Bekijk het filmpje op www.cordaidkinderstem.nl